

Javier Ruescas & Andrés Quinzanos

LÀVIA ESPIA

I LES JOIES DE LA CORONA

Il·lustrat per
Ignacio
Hernández

edebé

L'ÀVIA ESPIA

I LES JOIES DE LA CORONA

Javier Ruescas & Andrés Quinzaños

 **L'ÀVIA
ESPIA**

I LES JOIES DE LA CORONA

Il·lustrat per
Ignacio Hernández

edebé

Títol original: *La abuela espía. Las joyas de la corona*

© Text: Javier Ruescas i Andrés Quinzaños, 2023

© Il·lustracions: Ignacio Hernández, 2023

© Traducció: Martina Garcia Serra, 2023

© Ed. Cat.: Edebé, 2023

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Direcció editorial: Reina Duarte

Editora: Elisenda Vergés-Bo

Disseny: Book & Look

Primera edició, novembre 2023

ISBN: 978-84-683-6249-6

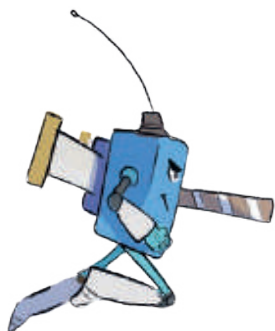
Dipòsit legal: B. 8313-2023

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*A la Marta i en Carlos, per inspirar
els protes d'aquestes aventures
i per ser els millors germans
que podíem tenir.*

CAPÍTOL 1

Els museus sempre m'havien impressionat moltíssim, però ser en un de completament buit enmig de la nit ho feia tot encara més **MISTERIÓS** i emocionant.

Quan vam sentir passar els obrers, vam sortir de l'**AMAGATALL**.

—És per aquí —va indicar l'Ellie, i tant el meu germà Carles com jo la vam seguir.

Semblava que haguéssim esperat segles dins d'aquell quartet fins al moment adequat, però en realitat no sabíem quina hora era perquè no dúiem els cucuts. I potser millor, la veritat. Si l'àvia Roser sabés que érem en **PLENA NIT** dins del Museu Britànic, ens cauria una esbroncada que acabaria als llibres d'història. D'aquesta manera, com a mínim, no ens podia localitzar i, amb sort, tornaríem a l'habitació abans que ella es despertés.

—**Espereu!** —ens va ordenar la meva amiga i va aturar en sec la cadira de rodes quan va arribar a una bifurcació—. Em sembla que ve algú.

En Carles es va tirar a terra i es va arrossegar fins al cantó.

—És un altre vigilant —va xiuxiuejar—. Ve cap aquí, què fem?

Com un llamp, vaig tombar el meu germà i vaig començar a remenar-li la motxilla per si trobava alguna cosa que ens pogués servir fins que...

—**Ah! Ho tinc!** Deixeu-me lloc.

L'Ellie i el meu germà es van apartar i jo vaig començar a plegar a tota velocitat el pamflet sobre **MÒMIES** del museu que ens havien donat el dia abans. Els passos de l'home cada vegada se sentien més a prop. Vaig mirar endavant i l'Ellie va fer el mateix, havia endevinat el meu pla.

—Marta, digue'm que no faràs el que em penso que faràs... —va dir amb to preocupat.

—Ens donarà una mica d'avantatge. Esclar que després ens haurem d'afanyar.

—Ni tan sols estem segurs que trobarem el que...!

—Està a punt d'arribar! —ens va avisar en Carles entre dents.

Estava tan nerviós que semblava que s'estigués fent pipí.

És que trigaves massa!

—Llestos! —vaig dir i els vaig ensenyar l'avió de paper que acabava de fer.

Tot seguit, vaig bufar a la punta perquè volés millor, vaig apuntar i el vaig llançar amb tota la força cap al passadís que teníem al davant. L'avió va passar per davant del vigilant a l'altura dels genolls i no s'hi va fixar, va travessar els metres que ens separaven de la sala següent i va topar justament on jo volia que xoqués: a la vitrina d'un sarcòfag de l'Imperi egipci.

IUUU IUUUUU IUUU!

Les alarmes van saltar a un volum que de poc ens **EIXORDA**. Ara bé, no ens va enganxar

per sorpresa: era exactament el que volia que passés. Quan vam fer la visita amb l'àvia, ens van explicar com funcionava el sistema de seguretat del museu i estàvem comprovant en directe que no mentien.

El guàrdia va clavar un crit en anglès abans de córrer cap al lloc del suposat crim i va passar per davant nostre sense veure'ns.

—**Ara!** —vaig ordenar jo amb un fil de veu, mentre sortíem corrent cap al vestíbul per agafar l'ascensor fins al segon pis.

El meu germà i jo vam ajudar l'Ellie amb la cadira i mentre pujàvem em vaig preguntar si, quan les portes s'obrissin, ens trobaríem cent soldats apuntant-nos amb les armes.

DING!

Per sort, la realitat va ser ben diferent: vam sentir corredisses i crits, però a la llunyania, probablement a la sala on havia llançat l'avió de paper. **No em podia creure que el meu pla hagués funcionat!**

—Les càmeres de seguretat...? —vaig preguntar a en Carles.

—**Tranqui, pilanqui!** Ho tinc tooot controlat.

I per convèncer-me, em va ensenyar la seva ArganBoy, on es podia veure a la pantalla un mapa digital del museu i, en un reguitzell de requadres diminuts, les diverses càmeres de seguretat. La qüestió era que, en realitat, aquelles imatges **NO EREN D'AQUELL MOMENT**.

No! Perquè jo les havia piratejat i el que es veia eren imatges d'altres dies, amb els passadissos buits. Vaja, que érem invisibles!

—Molt bé, ara és per aquí—va indicar l'Ellie, i vam avançar cap a la sala on hi havia el tresor que buscàvem.

L'edifici era **IMMENS** i vam haver de travessar diverses sales plenes a vessar d'objectes mil·lenaris de cultures diferents fins que vam arribar a l'estança que buscàvem. Semblava una biblioteca amb prestatgeries envidrades plenes d'artefactes de segles passats.

En Carles va ser qui el va trobar.

—**És aquest!**

Tots tres ens vam atansar al vidre que protegia el planetari mecànic.

—I ara?

—Ara, deixeu-me fer a mi —va demanar l'Ellie, que va prémer un botó del braç de la cadira i va obrir un compartiment ple d'eines diminutes.

D'entre totes va triar la que necessitava i després va preguntar a en Carles:

—L'alarma està desactivada?

El meu germà es va posar a jugar amb l'ArganBoy uns segons fins que...

Ti-tu-ti!

—**Sí!** Ara sí.

Alhora que sonava l'avís de premi al videojoc, vam sentir com es fonia el sistema de seguretat del vidre.

—Em toca —va dir l'Ellie, i va començar a trastejar amb el tornavís diminut al pany que hi havia en una de les portes de vidre fins que...

Ja sé què em diràs.
Ho he tornat a fer, oi?

Marta...

Un altre cop!

Em sembla que sí.

No crec que ningú estigui entenent res si encara no he explicat per què érem a **LONDRES** o com havíem tingut coneixement dels perillosíssims plans de la **LATATA** o com pensàvem aturar-los abans que...

Que sí, que sí.
ÉS QUE TOT ÉS
MASSA EMOCIONANT
I... AI!

Marta...

D'acord. Tornem a començar i aquesta vegada des del principi. Perquè el que teníem al davant era una aventura èpica de les que no oblidaríem **MAI DE LA VIDA** i mereix que l'expliquem com cal.

